

## Пролог

Кессі прокинулася, коли було ще темно. Її голова була наполовину замотана в ковдру. Якусь мить вона насуплено дивилася в темряву, сонна й розгублена, намагаючись зрозуміти, що її розбудило. Потім пролунало голосне хропіння з ліжка поруч із нею. Вона подивилася на сплячу гору, що була її братом. Він завжди хропів, і це було так прикро; вона сказала йому лягти на бік приблизно мільйон разів, тому що мама її найкращої подруги — лікарка, і вона якось сказала, що це допомагає. Кессі зітхнула в подушку. Можливо, якби вона набралася сміливості, щоб спати окремо, він міг би спати у власній кімнаті, яка знаходилася навпроти, під сяючими зірками, які він приклеїв до стелі. Але вона так і не знайшла в собі сміливості відтоді, як мама й тато померли майже два роки тому.

Том знову захропів, змусивши Кессі стрепенутися. І тоді вона це згадала, і її серце трохи закалатало, коли вона скинула свою ковдру й сіла прямо в ліжку. Було Різдво. Різдво! Як вона могла забути бодай на мить?

Не звертаючи уваги на холодне повітря, Кессі встала з ліжка і обережно, щоб не розбудити Тома, підійшла до вікна. А раптом надворі буде сніг? Хоча тітонька Клер сказала, що на Різдво ніколи не сніжить. Кессі відсунула фіранку й зазирнула в садочок своєї тітки. Було надто темно, щоб узагалі щось побачити, — зовнішній світ іще спав.

Вона повернулася до ліжка; її очі звикли до темряви. У ногах ліжка не було святкових панчіх, тому що тітонька Клер не вірила в панчохи. Том дізнався, що Санти не існує, багато років тому, і Клер вирішила, що не хоче продовжувати «шараду» (Кессі не була впевнена, що таке «шарада», але Том сказав, що для тітоньки це означало прикидання), хоча раніше їхні батьки робили це щороку. Хвилювання цього дня трохи притупилося у грудях Кессі, коли вона думала про своїх маму й тата і про те, що вони не будуть відкривати подарунки або смажити зефір на тостах на сніданок — цю традицію тітонька Клер теж забракувала. Вона подумала розбудити Тома. Він би був не проти, і вони могли б пробратися вниз і знайти трохи шоколаду разом, перш ніж Клер встала б. Кессі була майже впевнена, що десь там були шоколадні подарунки, загорнуті у фольгу. Одна із їхніх сусідок підкинула їх — Кессі не могла згадати її імені, але вона була дуже стара і трохи пахла сумішшю какао та лаванди, і вона сказала, що шоколадні цукерки треба повісити на ялинку. Внизу також була ялинка, хоча Клер і не хотіла її купувати. Але коли вона побачила, що Кессі плаче, почувши про те, що ялинки не буде, і коли навіть у Тома з'явився сумний вираз обличчя, вона здалася.

Поки вона думала, чи не розбудити Тома на шоколадне полювання, їй спало на думку дещо цікавіше. Вона стримала булькітливий вереск всередині, усміхаючись сама до себе, коли схопила пухнасті шкарпетки (ті, що із заячими вушками) і вдягла рожевий халат (той, що її мама й тато купили для неї на Різдво перед їхньою смертю). Кессі вже помалу виростала з цього халату, і вона це бачила, але вперто відмовлялася від нового.

Кессі сповзла вниз якомога тихіше, тримаючись рукою за поручні, щоб не заблукати у темряві. Її серце билось швидше з кожним кроком, який вона робила. Вони можуть

не чіпляти святкові панчохи, не пекти пироги для Санти, як і решта її класу, але все одно було дещо, що робило різдвяний ранок особливим. Вона прийшла у вітальню, орієнтуючись на жовті, червоні і зелені вогники на ялинці.

Том робив це для неї щороку, скільки вона себе пам'ятала. Ну, вона не пам'ятала, як це було вперше, хоча її мама і тато сказали, що це все його ідея, незважаючи на те, що тоді вони були геть маленькими, і Кессі повірила їм, тому що Том був дуже розумним.

Першу підказку вона знайшла під ялинкою. Ввечері її там не було — вона перевірила ще до того, як Том пішов спати, тому він, мабуть, прокрався вночі, щоб покласти туди підказку. Вона затиснула рот рукою, щоб стримати захоплене хихотіння. Як же добре, що цього року вона робить це сама — дотримується підказок і знайде подарунок ще до того, як Том прокинеться. Він буде дуже вражений цим; вона-бо його знає. І так, на самоті під ялинкою, вона взяла підказку і почала читати.

## Розділ перший

Кессі пірнула під низьку дерев'яну балку дверного отвору в тепло пабу, тримаючи в руках деко пиріжків із м'ясом. В приміщенні тріскотів камін і пахло глінтвейном, хересом, хвоею і сиром. Вона пішла до бару, кивнувши кільком знайомим обличчям, які, скоріш за все, обговорювали саме її. Це змусило її усміхнутися — усі ці люди прийшли сюди на Святвечір, на захід, який вона допомогла організувати і начебто всім усе подобалося.

Вона побачила Тома, який сперся на кам'яну стіну і сміявся, задерши голову зі світлим волоссям майже такого ж відтінку, як у неї. Він не помітив її, тому що розмовляв із кимось, хто стояв спиною до Кессі. Це був хтось із розтріпанним каштановим волоссям, з пивом у руці, вдягнений у піджак, що підкреслював гарні широкі плечі. Її усмішка стала ще ширшою і вона відчула знайомий трепіт у животі, а її обличчя почервоніло.

«Це просто Сем», — сказала вона собі. Сем, якого вона знала все життя. Сем, найкращий друг її брата. Вона глянула на нього ще раз — і мало не врізалася в дерев'яний стовп.

— Обережно, люба Кессі, ми не хочемо побачити результати твоєї кропіткої роботи на підлозі! — Лінда, хазяйка «Червоного будинку», з'явилася з іншого боку бару, пройшовши крізь подвійні двері, що вели на кухню.

Вона засунула червоно-білий кухонний рушник за пояс своїх джинсів і підійшла до Кессі, простягнувши руку, щоб узяти деко, а потім поставила його біля кавоварки.

— Вибач, Ліндо, — швидко сказала Кессі, вислизавши з пальто. — Знаю, я трохи спізнилася, і я...

Лінда відмахнулася від її вибачень, і її численні каблочки зблиснули у світлі свічок, які Кессі допомогла розставити раніше.

— Не кажи дурниць. Було так мило з твого боку спекти їх, і вони такі гарні, що мені, можливо, доведеться вкрати один до того, як на них накинуться люди.

Вона просто та легко схопила один пиріжок і, відкусивши, застогнала від задоволення. Кессі здалося, що це була трохи перебільшена реакція. Крихта прилипла до нафарбованих червоною помадою Ліндиних губ, і Кессі гадала, чи має вона сказати їй про це.

— Не можу повірити, що ти спекла їх так швидко! Ти дівчина з багатьма прихованими талантами, серйозно тобі кажу.

Кессі скромно знизала плечима й вирішила не розповідати Лінді про три партії тіста, які опинилися у відрі для сміття, і про те, як тітка Клер подивилася на стан кухні після того, як Кессі приготувала пиріжки. Але ж у неї не було вибору. Лінда запропонувала магазинний фарш для пирогів від «Sainsburys» для щорічного Святвечора у пабі, але Кессі знала, що домашнє смакує найкраще.

Двері в паб знову відчинилися, впустивши прохолодне повітря. Кессі побачила Гейзел, свою найкращу подругу із самого початку початкової школи, — вона прийшла з мамою. Гейзел помітила Кессі, і її очі — яскраво-зелені — зблищали, коли вона скоротила відстань між ними кількома довгими, елегантними кроками. Кессі подивилася на підбори, які взула Гейзел, і намагалася не зморщити

носа. Через різницю в зрості вони разом завжди мали кумедний вигляд, коли Гейзел їх узувала, — вона-бо була достатньо висока, щоб бути професійною моделлю, а Кессі, навпаки, достатньо низька, щоб час від часу поміщатися в дитячий одяг. Якось Кессі таки сказала Гейзел, що вони виглядають дивно і краще намагатися зменшити різницю у зрості, а не підкреслювати її, але Гейзел було байдуже. Вона була впевнена у своєму зрості і в тому, що одного разу він стане в пригоді, — хоча б тільки для того, щоб їй не доведеться виходити заміж, аби мати когось поруч, хто б дотягувався до верхньої полиці.

— Щасливого Святвечора! — Гейзел обійняла Кессі, нахилившись, щоб зробити це, а потім відступила і стиснула губи, дивлячись на подругу, яка заправила пасмо волосся за вухо. Після цього Гейзел схвально кивнула. — Сукня годяща, — рішуче сказала вона і Кессі відчула полегшення, оскільки вона дуже старалася не дивитися на неслухняну каштанову шевелюру позаду неї.

Незважаючи на те, що вона постійно повторювала собі, що це *просто Сем*, вона знала, що купила цю сукню — чорну, обтислу, зі сріблястими сніжинками — спеціально для сьогоднішнього вечора. Бо ж він хоч і був просто найкращим другом її брата, та щось змінилося після того, як він вступив до університету. Вона сумувала за ним. Вона не думала, що так сильно скучатиме за ним. За Томом вона теж сумувала, незважаючи на те, що вони дуже часто розмовляли по телефону. Але вона не очікувала, що буде сумувати за Семом, його шпильками, його товариством, його легкістю. Не очікувала вона і того, що її серце зробить у грудях пірует, коли вона дізналася, що він повернувся додому на свята.

Кессі усміхнулася до Гейзел, дивлячись на її чорне волосся, яке вона пофарбувала, щоб зробити його *ще* чорнішим, хоча Кессі, чесно кажучи, не бачила різниці.

— Ходімо до хлопців.

Лінда підморгнула Кессі, і та відчула, що трохи почервоніла. Це було так, ніби Лінда точно знала, *для кого* Кессі купила цю сукню, для кого взула ці туфлі на підборах і для кого вона підмалювала очі коричневою підводкою, що робила її очі ще більш теплими. Не те, щоб Кессі щось їй казала, але Лінда мала здатність здогадуватися про такі речі. Вона була її босом, але разом із тим вона була кимось більшим для Кессі. Лінда була людиною, на яку Кессі могла покластися, незважаючи ні на що. Зростаючи, вона провела багато днів, тусуючись у пабі разом із Томом. Коли Кессі виповнилося шістнадцять, Лінда взяла її на роботу, хоча Кессі знала, що допомога Лінді не потрібна. А до цього Лінда зробила те саме для Тома.

Гейзел підійшла до Тома й Сема, залишивши Кессі позаду, поки та намагалася мати витончений вигляд на підборах, і не відставати від стрімких кроків Гейзел. Том потягнув Кессі до себе і обійняв її однією рукою, залишивши свою руку на її плечі.

— Ось моя дівчинка та її помічниця.

Кессі усміхнулася, а Гейзел помахала рукою.

— Ніяка я не помічниця, Ріверсе.

Це правда, подумала Кессі. Це радше *вона* часто почувалася помічницею Гейзел. Том усміхнувся їй, відпустивши Кессі, швидко та міцно обійняв Гейзел. Кессі тим часом намагалася не дивитися надто довго прямо на Сема; вона відчувала на собі погляд його чудових блакитних очей. Він стояв, зачепивши великі пальці за ремінь своїх повсякденних джинсів, які йому дуже пасували. Господи, відколи їй так ніяково перебувати поруч із ним?

— Як вам живеться в університеті? — спитала Гейзел.

Том зморщив носа.

— Досить важко.

Кессі знала, що Том казав про те, що другий курс університету виявився значно важчим за перший.

— Важко, — уточнив він, — для декого із нас. Здається, Семові все дається досить легко.

Сем знизав плечима, і Кессі повернулася до нього обличчям. Вона усміхнулася, і він кивнув у відповідь:

— Маєш гарний вигляд, Кесс.

Кессі відчула, як їй щоби потепліли, і вона знизала плечима, погодившись із компліментом. Том закотив очі.

— Ще б пак, особливо якщо врахувати кількість часу, яку вона витратила на приготування.

Кессі почервоніла ще більше і сподівалася, що цього ніхто не помітить. Вона кинула на Тома промовистий погляд, але він проігнорував його. Гейзел прийшла на допомогу Кессі, легко вдаривши Тома по руці.

— Це Святвечір, ідіоте, і в нормальних людей прийнято чепуритися і виглядати красиво.

— Ну, так і є, — сказав Сем, дивлячись на Кессі. — Ти красива. — Він глянув на Гейзел. — Ви обидві маєте чудовий вигляд.

Гейзел кинула на Кессі короткий погляд, але та вдала, що нічого не помітила.

— Ну, Ріверсе, — сказала Гейзел, — Мені здається, саме час тобі пригостити мене напоєм, чи не так?

Том звів брови.

— Це хто кого повинен пригощати, Ніагаро?

*Ніагара.* Том і Сем придумали це прізвисько і почувалися неймовірно розумними через те, що Ніагарський водоспад був довгим, як і сама Гейзел. Замість того, щоб обурюватися, Гейзел присвоїла собі це прізвисько і воно прилипло до неї.

— Це все деталі, — сказала вона і пішла до бару на своїх довгих гарних ногах, а Том пішов за нею, залишивши Кессі наодинці із Семом.

Вона раптом подумала, що було б краще, якби вона трішки хильнула перед тим, як проходити, — тоді вона, мабуть, змогла б дати раду рукам. Бо тієї миті вона не знала, куди їх подіти. «*Це ж Сем*», — сказала вона собі твердо. Але її тіло не слухалося. Цього вечора, в теплому освітленні пабу, в сосновому ароматі, що огортав їх, у тріщанні вогню вона думала про погляди, які вони кидали одне на одного останні кілька тижнів. Можливо, вони нічого не значили, але...

— Отже, гм-м, ти залишаєшся з мамою на канікули, так?

*Дурне запитання, Кессі.* Вона і так знала відповідь. Заради Бога, вона могла б спитати щось краще, ніж це. Проте Сем так не подумав і кивнув.

— Вона хотіла прийти сьогодні ввечері, але мусить працювати.

— Шкода. Як вона?

Їй подобалася Седова мама — було щось таке тепле в ній.

— В неї все чудово, — сказав Сем, і його погляд трішки пом'якшав.

— А... твій тато? — нерішуче запитала Кессі.

Сем примружив очі, і ця м'якість зникла.

— Не знаю, — різко сказав він. — Востаннє я чув, що він займається серфінгом десь на Шрі-Ланці.

Кессі знову схопила пасмо свого волосся і почала незграбно накручувати його на палець.

— Ти нічого не чув від нього?

— Ні, і не хочу.

Він сказав це так, що Кессі взагалі пошкодувала, що спитала. Вона знала, що Сем відчував до свого тата, але це ж Різдво і все таке... Вона глянула на барну стійку, до якої Гейзел і Том все ще стояли в черзі — занадто довго,

тому що Лінда сьогодні працювала сама. Кессі відчула укол провини — їй слід було наполягати на тому, щоб теж попрацювати сьогодні ввечері.

— У будь-якому разі... як у тебе справи, Кесс?

Кессі повернула на нього погляд і зрозуміла, що напруга між ними зникла, — він знову був тим самим легким у спілкуванні Семом, якого вона знала.

— Я в порядку, — сказала вона, намагаючись звучати невимушено. — Минулого тижня я закінчила розсилати документи в університеті.

Вона не знала, чи варто це казати і нагадувати йому про їхню різницю у віці, але їй було вісімнадцять, а йому лише двадцять один.

— Справді?

— Так, — сказала вона. — Хочу вивчати бізнес.

Робота з Ліндою в пабі змусила її зрозуміти, що вона б із задоволенням одного разу відкрила власну справу. Коли Кессі допомагала Лінді з організацією різдвяного вечора, господиня пабу щиро сказала, що у неї до цього хист. Хоча, коли Кессі сказала Лінді, що, можливо, їй варто відкласти навчання в університеті, якщо Лінда візьме її на роботу в паб як менеджерку заходів, Лінда їй відмовила. Вона сказала, що взагалі-то паб не потребує менеджера, але найголовніше — вона не хотіла, щоб Кессі застрягла в пабі навічно, як це, власне, і трапилося із самою Ліндою. Кессі не погодилася — їй подобалося те відчуття безпеки, яке вона мала, працюючи в пабі, хоча, звісно, тут стало трішки гірше відтоді, як Том поїхав із міста на навчання.

— Бізнес, га? Де ти...

Але він не договорив, тому що компанія з чотирьох осіб звільнила столик із диваном під аркою. Він схопив Кессі за руку і поквапився до столика, тягнучи її за собою. Вона

сміялася з його рішучості, коли він уже сідав на диван, тримаючи її руку в своїй руці. Він похитав головою:

— Не можна було втрачати таке класне місце, Кессі.

Це був один із найкращих столів. Прямо біля вогнища, що затишно потріскувало, і біля ялинки, яку Кессі зі смаком прикрасила золотавими і червоними іграшками, із самотньою свічкою на низькому дерев'яному столику в оточенні порожніх склянок, що лишилися після людей, що пішли. Дівчина з компанії навпроти з огидою подивилася на Сема і Кессі, — можливо, вона розраховувала зайняти цей столик. Її погляд став трішки провокаційним, коли вона подивилася на Сема. Кессі знову засміялася, озирнувшись на Сема. Він сидів дуже близько до неї; тепер вона помітила, що їхні ноги торкалися, а руки все ще були з'єднані. Він простягнув руку і заправив пасмо її волосся за вухо. Серце Кессі забилося сильніше.

— Знаєш, ти справді дуже гарна, — пробурмотів Сем. Його погляд не відривався від її очей, і шкіра Кессі засяяла.

— Чудово! Ви зайняли нам місце.

Кессі підстрибнула, почувши голос Тома, і Сем відпустив її руку. Вона видихнула, а Том і Гейзел сіли на диван навпроти. Гейзел подала Кессі її темний червоний коктейль із джином і тонким вишневим ароматом, і усміхнулася.

— Отже, про що ви говорили? — запитала вона, вдаючи абсолютну невинність.

Кессі примружила очі, зиркнувши на неї, хоч ефект міг бути не таким, як вона сподівалася, тому що її щоки все ще палали від компліменту Сема.

— Кессі щойно казала, що подала документи до університету, — відповів Сем.

Том видав горлом звук, що означав огиду.

— Бізнес. Нудно.

— Гей! — вигукнула Кессі.